

af 10. d. 1896: 1. Beh. af 16. Okt. 1896: 1. Beh. af 289

Folketingets Forhandlinger. (19)

forslag, men jeg vil ikke anse det for rigtigt at gøre det, fordi der nu kun foreligger en Udvalgsbetænkning, uden at Sagen er kommen til 2den Behandling. Allerede dette vilde være tilstrækkeligt til at afholde mig derfra. Jeg vil imidlertid meget ønske, at Forslaget kunde blive bragt frem ved privat Initiativ, enten fra de to ærede Medlemmer, der have udtalt sig derom i Dag, eller i alt Fald paa Foranledning af dem, og skulde det ske, saa skal jeg ikke alene vedstaa, hvad jeg i sin Tid har udtalt om Forslaget i Skrivelse til Udvalget, at jeg betragter det som et Forhandlingsgrundlag, vel egnet til at føre Sagen videre frem, men ogsaa gøre, hvad jeg formaar for, at vi kunne komme igennem med Sagen.

Hvad Sygefasserne angaa, henviste det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgfreds (Bojsen) til, at vi nu staa ved et saa stort Tilskud til de anerkendte Sygefasser, at dette vil overstige det i Sygefasseloven nævnte Beløb af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og han spurgte mig, hvorledes man saa vilde forholde sig. Jeg gaar ud fra, og det var ogsaa det ærede Medlems Opfattelse af Sagen, at Lovgivningsmagten har været paa det rene med, at hvis dette Beløb skulde blive overtrædet, vilde man ogsaa være villig til at hve Sygefasserne det Plus, der var nødvendigt, for at de kunde beholde det tilvante Tilskud. Foreløbig er jeg ikke i Stand til at udtale mig om, hvor meget der vil behøves for det indeværende Aar, en Opgørelse deraf kan først foreligge senere, men det vil ikke blive noget stort Beløb, og jeg havde tænkt at søge særlig Bevilling dertil paa Tillægsbevillingsloven, saa at man paa den Maade kunde hve Sygefasserne tilstrækkeligt, uden at de led nogen Afkortning. Det vil saa altid senere, naar vi have nogen Erfaring for, hvor stor Overstridelsen vil blive, kunne gøres til Genstand for Overvejelse, hvorledes man vil tilvejebringe Midlerne til at dække den Overstridelse, som Tilskuddet til Sygefasserne vil kunne bevirke.

Sluttelig skal jeg endelig omtale en Forespørgsel fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgfreds (M. Klauén), nemlig om mit Forhold til den Jubilæumsfest, som socialdemokratisk Forbund har afholdt i Aar, idet jeg nemlig har nægtet det ærede Forbund at benytte Rosenborg Have

til Festens Afholdelse. Det ærede Medlem begyndte med nogle almindelige Betragtninger om Brugen af Rosenborg Have og offentlige Lysthaver i det hele, og saa vidt jeg forstod ham, var det hans Mening, at man gjorde for rigelig Brug af dem, for saa vidt som man var for billig til at overlade dem til Benyttelse for private. Hvis jeg har forstaaet det ærede Medlem rigtigt, glæder det mig, at jeg kan være ganske enig med ham i den Henseende. Jeg tror, man var kommen meget for langt ud med at overlade offentlige Lysthaver til Brug for Foreninger og private i forskellige Djeled. De offentlige Lysthaver ere jo først og fremmest til for at være tilgængelige for alle og enhver, en Lukning af Lysthaverne bør som Regel ikke finde Sted, saa at de, der ville søge til Lysthaverne for at benytte dem som offentlige Spadseregange, ikke skulle gaa forgæves. Det maa derfor kun være Undtagelser, naar man indrømmer Brugen af Lysthaverne saaledes, at de lukkes for offentlig Færdsel. Men for Resten er det slet ikke dette Hensyn, som har spillet nogen som helst Rolle ved den Afgørelse, jeg traf med Hensyn til den omtalte Jubilæumsfest. Der var kun en eneste Grund, der kom frem, og denne ene Grund var tilstrækkelig for mig, saa at jeg ikke havde nogen Opfordring til at overbejse, hvilke andre Grunde der kunde tale for et Afslag, og denne ene Grund var selve Jubilæumsfestens Karakter. Det, som socialdemokratisk Forbund vilde fejre her, var jo netop en Jubilæumsfest, eller, som det blev kaldt, en Mindefest for de 25 Aar, som vare gaaede siden 1871, og jeg mente, at man kunde ikke gaa med til at aabne Rosenborg Have for en Mindefest, der havde denne Karakter, idet ærede Medlemmer jo ville være bekendte med, at Aaret 1871 betegner en Arbejderbevægelse af en ganske særlig Bestaendighed. Det var i 1871, at Pio stiftede en international Arbejderforening for Danmark, og det var den Virksomhed, som denne Forening under dens Fører udfølede, der ledede til, at Pio, Geleff og Briz bleve anklagede og dømt ved Højesteretsdom for Forsøg paa Angreb paa Statsforfatningen til Forbedringshusarbejde. Selve den internationale Arbejderforening blev lukket foreløbig og erklæret ulovlig ved Dom. Se nu er det jo løbet meget Vand i Stranden siden den Tid,